

Okresní soud v Ústí nad Orlicí
Husova 975
562 17 Ústí nad Orlicí
datovou schránkou

Ústí nad Orlicí, 13. 7. 2021

ŽÁDOST O POSKYTNUTÍ INFORMACÍ

podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žadatel: XY

nar. XXXXXXXX

bytem xxxxxxxxxxxxxx

e-mail: XXXXXXXXXXXXXXXX

datová schránka: XXXXXXXXXXXX

Žadatel tímto žádá o poskytnutí následujících informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím:

1. zaslání rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, č. j. 3 T 77/2020 *(pokud je to nutné, pak v anonymizované podobě, byť je žadateli totožnost účastníka řízení vzhledem k doručení odvolacího rozsudku a procesnímu postavení známa)*

Odpověď na tuto žádost prosím směřujte do datové schránky.

S pozdravem

XY

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Ústí nad Orlicí rozhodl samosoudcem Mgr. Jiřím Procházkou v hlavním líčení konaném dne 3.12.2020 v Ústí nad Orlicí

takto:

Obžalovaný [jméno] [příjmení],

narozen [datum] v [obec], zaměstnanec [právnícká osoba] [obec], bytem [adresa],

je vinen, že

dne 8. 1. 2020 kolem 11.00 hodin v Jablonném nad Orlicí, okres Ústí nad Orlicí, na silnici číslo II/311 jako řidič nákladního vozidla značky DAF XF 460, [registrační značka] s návěsem [registrační značka] v rozporu s ustanoveními § 27 odst. 1 písm. c, d) zákona č. 361/2000 Sb. v platném znění zastavil v prostoru čtyřramenné křižovatky a přechodu pro chodce, poté při rozjždění v rozporu s § 25 odst. 6, § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. v platném znění přehlédl dvě chodkyně, které přecházely vozovku zprava doleva mimo přechod pro chodce bezprostředně před vozidlem, tyto srazil, přičemž chodkyně [jméno] [příjmení], bytem [adresa], utrpěla devastující poranění měkkých tkání levého bérce, devastující poranění měkkých tkání pravé nohy s nutností amputace části levé nohy v oblasti stehna s předpokládanou dobou léčení v trvání měsíců a s trvalými následky spočívajícími ve ztrátě levé končetiny,

tedy

jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona.

Tím spáchal

přechin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku.

A odsuzuje se

podle § 147 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho (1) roku.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání dvou (2) roků.

Za použití § 73 odst. 1 trestního zákoníku se ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou (2) roků.

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v hlavním líčení bylo prokázáno, že obžalovaný dne 8.1.2020 řídil nákladní soupravu sestávající se z vozidla zn. DAF XF 460, [registrační značka] a návěsu zn. SCHMITZ [registrační značka]. Vyjel v ranních hodinách z Lipníku nad Bečvou, vezl materiál na paletách. Jedním z míst vykládky byl závod ISOLIT Bravo v Jablonném nad Orlicí. Okolo 11 hodiny obžalovaný se soupravou přijel do Jablonného nad Orlicí, jel po silnici č. II/311, zastavil s vozidlem v prostoru čtyřramenné křižovatky s místní komunikací Jablonské nábřeží návěsem na přechodu pro chodce. Komunikace Jablonské nábřeží ve směru od náměstí bylo pokryto vrstvou zledovatělého sněhu. Obžalovaný vystoupil z vozidla, šel přes silnici II/311 směrem k vrátnici ISOLIT Bravo zeptat se na místo vykládky, poté do vozidla nastoupil aniž by se řádně přesvědčil o situaci před svým vozidlem, rozjel se a levou přední částí zachytil chodkyni [jméno] [příjmení], nar. 1955, která přecházela společně s [jméno] [příjmení], nar. [rok] před vozidlem zprava doleva silnici č. II/311, obě chodkyně upadly na zem, obžalovaný následně pravými koly vozidla přejel nohy poškozené [jméno] [příjmení], poté s vozidlem zastavil, když reagoval na výkřiky svědků. Poškozená [příjmení] utrpěla devastující poranění měkkých tkání levého bérce, devastující poranění měkkých tkání pravé nohy s nutností amputace části levé nohy v oblasti stehna. Tato zranění si vyžádala léčení, které trvá do současné doby.

2. Obžalovaný se ke spáchání stíhaného trestného činu nedoznal, k příčině nehody se jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení odmítl vyjádřit. Obhajoba obžalovaného však byla podle vyjádření obhájce založena na argumentaci, že obžalovaný žádnou povinnost neporušil, příčinou nehody bylo jednání poškozené [příjmení], která přecházela vozovku mimo přechod pro chodce v zakrytém výhledu před vozidlem obžalovaného. Obžalovaný připustil, že zastavil v prostoru křižovatky, toho si však nevšimli, protože značky byly obalené sněhem. Měl za to, že zadní částí vozidla zastavil těsně za přechodem a ten byl tedy volný pro přecházení. Obžalovaný pak popisoval vystoupení z vozidla a cestu směrem k vrátnici ISOLIT Bravo, poté, co dostal informaci se do vozidla vrátil, to zůstalo nastartované. Obžalovaný nebyl schopen říci, zda se připoutal, podíval se do zpětných zrcátek, do pravého, do předního i do levého, poté si hlídal levou stranu, rozjel se, neboť nikoho neviděl, vozidlo poté zastavil až na křik mužů. Obžalovaný poukázal na silný pravý sloupek kabiny, přes který je ztížený výhled.

3. Obžaloba skutek kvalifikovala jako přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku s tím, že ke skutku došlo tak, že obžalovaný při rozjíždění přejel nohy [příjmení] poté, co poškozená upadla na vozovku před vozidlem. Nebyla tedy shledána příčinná souvislost mezi jízdou obžalovaného a pádem poškozené na vozovku. Orgány činné v přípravném řízení přitom zjevně vycházely z výpovědi svědkyně [příjmení] (84 let), naprosto izolovaně od dalších důkazů, zejména kamerového záznamu, který nasnímal průběh dopravní nehody a částečně i od výpovědí svědků [příjmení] a [příjmení], který událost sledoval z oken ubytovny. Soud ve věci vydal trestní příkaz, když zároveň obžalovaného poučil, že jeho jednání bude kvalifikováno podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku, tedy jako těžké ublížení na zdraví z nedbalosti způsobené porušením důležité povinnosti řidiče.

4. V řízení nelze mít pochybnosti o tom, že dne 8.1.2020 kolem 11 hodiny v prostoru čtyřramenné křižovatky naproti areálu firmy ISOLIT Bravo došlo k dopravní nehodě, na které měl účast obžalovaný jako řidič nákladní soupravy a poškozená [jméno] [příjmení]. O nehodě byl sepsán protokol, pořízen plánec dopravní nehody a fotodokumentace zachycující místní dopravní

situaci, konečnou polohu vozidla po nehodě. Charakter zranění poškozené [příjmení] byl zjištěn z lékařské zprávy Fakultní nemocnice v Hradci Králové a spočívá v devastujícím poranění měkkých tkání obou končetin, v důsledku kterých musela být amputována část levé nohy v oblasti stehna. I podle lékařské zprávy zranění odpovídají mechanismu přejetí kamionem, tomu odpovídá i poloha poškozené po zastavení vozidla obžalovaným, jak se k tomu vyjadřovali samotný obžalovaný, svědek [příjmení], svědek [příjmení] [příjmení], který šel společně s [jméno] [příjmení] do ISOLITu na oběd, poškozená ležela mezi koly návěsu. Toto místo je objektivizováno i krevní stopou nalezenou na místě dopravní nehody. Ke svému zranění se při hlavním líčení podrobně vyjadřovala svědkyně [příjmení], která se dosud pohybuje na vozičku a léčení dosud není ukončeno.

5. Jak bylo shora uvedeno obžalovaný připustil, že s vozidlem zastavil v prostoru čtyřramenné křižovatky s tím však, že si nevšiml, že jde o křižovátku, značky byly pokryté sněhem. Tuto jeho obhajobu lze považovat za ryze účelovou, vyvrácenou ohledáním místa dopravní nehody, provedenou fotodokumentací. Z ní je zřejmé, že dopravní značky byly dobře viditelné, bez nánosu sněhu. Uspořádání křižovatky bylo zjevně rozpoznatelné i z pohledu řidiče komunikace vpravo vedla k náměstí, kříží ji železniční přejezd vybavený zabezpečovacím zařízením, na první pohled viditelným, komunikace vlevo vedoucí kolem vrátnice firmy ISOLIT Bravo je rovněž zcela zřetelná. I na fotografické dokumentaci jsou zřejmé sklonové poměry křižujících komunikací, ve směru zprava jde o komunikaci svažující, tato komunikace je pokrytá zledovatělým sněhem, na rozdíl od komunikace, po které přijížděl obžalovaný, ta je chemicky upravená a čistá. Na přechod pro chodce obžalovaného upozorňuje dopravní značka. Obžalovaný měl za to, že vozidlem nezasahoval na přechod pro chodce. Tato obhajoba je vyvrácena výpovědí svědků [příjmení] a [jméno] [příjmení], který šel po silnici č. II/311 ve směru od Mladkova (naproti směru jízdy obžalovaného) a polohu kamionu zakreslil na plánu, který je na čl. 63. K závěru, že obžalovaný svým návěsem zakrýval celou šíři přechodu pro chodce, dospěl i znalec z oboru doprava Ing. Zdeněk Mrázek, který na žádost obhajoby zpracovával odborné vyjádření. Znalec analyzoval pohyb kamionu od rozjezdu do zastavení podle videozáznamu, který snímá průběh dopravní nehody (čl. 67 spisu).

6. Obžalovaný ústy svého obhájce až do skončení hlavního líčení držel závěr, že příčinou pádu poškozené bylo uklouznutí, že ke střetu poškozené s přední částí automobilu nedošlo. Toto tvrzení je v rozporu s výpovědí svědkyně [příjmení], která vnímala, že byla, „něčím zachycena“, poté se pokládala na záda, spadla na ně (dál už si nehodový děj nepamatovala), zejména pak s obsahem videozáznamu zachycujícího průběh dopravní nehody i se závěry znalce Ing. Mrázka, podle kterých došlo ke střetu vozidla s chodkyní.

7. Soud měl k dispozici videozáznam dopravní nehody, z něho je možné zjistit počínání řidiče od okamžiku zastavení v křižovatce, až po zastavení vozidla po nehodě, záběr snímá také pohyb poškozené [příjmení] a svědkyně [příjmení] bezprostředně před střetem, v době střetu. Za této situace od počátku soud avizoval, že pro jeho rozhodnutí není třeba zpracovávat znalecký posudek z oboru doprava. Ze záznamu je patrné, že obžalovaný z vozidla vystoupil, šel směrem k vrátnici firmy ISOLIT Bravo, posléze za chůze zřejmě dostal požadovanou informaci a vrátil se zpět ke svému vozidlu, nasedl do něj, v době, kdy se zavřely dveře se v záběru objevují dvě chodkyně přicházející ze směru od náměstí, vcházejí do vozovky před přední část automobilu obžalovaného. Obžalovaný po třech sekundách od zavření dveří se rozjíždí, obě chodkyně před vozidlem ustupují a následně dochází ke střetu. Poškozená se svědkyní [příjmení] mizí z výhledu kamery a obžalovaný posléze vozidlo zastavuje. Chodkyně nešly těsně před přední částí automobilu, podle znalce došlo ke střetu mezi chodkyní a pravým předním rohem vozidla po ujetí 1,5 metru. Řidič podle odborného vyjádření ujel vzdálenost 15 metrů za čas 7,4 sekundy (od rozjetí do zastavení po nehodě). Znalec uzavřel, že od okamžiku rozjetí do doby střetu se chodkyně patrně nacházely v oblasti zakrytého výhledu řidiče vozidla, přitom na obrázku č. 3 analyzuje možnost výhledu obžalovaného na obě chodkyně, stanoví místo zakrytého výhledu a

oblast pokrytou předním zrcátkem. Znalec stanovil technickou příčinu vzniku dopravní nehody variantně 1) tak, že technickou příčinu nehodového děje nelze stanovit, chodkyně se před střetem pohybovala v takové oblasti, kdy ze strany řidiče vozidla DAF ji nebylo možné registrovat, absence technické příčiny nehodového děje tedy platí za podmínky, kdy řidič nemusel vyhodnocovat situaci kolem vozidla s určitým časovým předstihem před počátkem manévru a absence přehledu o situaci v těsném okolí vozidla je přípustná. Současně chodkyně tuto neregistraci své osoby nemusela být schopna rozpoznat, 2) technickou příčinou nehodového děje je neregistrace chodkyně řidičem vozidla DAF. Pokud by řidič registroval pohyb chodkyně směrem k pravému přednímu rohu vozidla a předpokládal následné vstoupení chodkyně před vozidlo, pak by mohl odvrátit nehodový děj odložením svého manévru, neregistrace pohybu chodkyně či jejího záměru řidičem vozidla DAF by pak byla tím prvkem nehodového děje, který jej vyvolal. 3) Technickou příčinu nehodového děje pro pohyb chodkyně – vstoupení do vozovky v blízkosti nákladního vozidla, které nastalo v době, kdy se rovněž vozidlo DAF začalo rozjíždět. Pokud by v dané situaci chodkyně vyhodnotila své přecházení jako nebezpečné a odložila ji nebo by pro přecházení volila jiné místo, než těsně před vozidlem DAF, pak by k nehodovému ději nedošlo. Jak bylo uvedeno výše, znalec vycházel z možnosti obžalovaného podívat se do předního zrcátka, které bylo umístěno nad předním sklem vpravo. Na fotodokumentaci zachycující vozidlo bezprostředně po nehodě je zřejmé nastavení zrcátka tak, že umožňuje výhled před levou přední část vozidla, ale nikoli před pravou část. Přední zrcátko je podle směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2003 /97/, resp. 2007 /38/ zrcátkem tzv. šesté třídy se stanoveným výhledem pro vozidla kategorie N2 nad 7,5 tuny a N3. Přitom pole výhledu řidiče musí obsahovat plochu do vzdálenosti 2 metry od přední části automobilu, vpravo musí mít řidič výhled až do vzdálenosti 2 metry s tolerovaným radiem o poloměru 2 metry tak, jak je uvedeno v instrukci pro STK 3/ 2010, kterou si soud opatřil a provedl k důkazu u hlavního líčení. Současně soud opatřil i fotografii správného nastavení zrcátka. Porovnáním nastavení zrcátka na soudem opatřeném materiálu, srovnávací fotografii, kterou do spisu založila poškozená (čl. 100) s nastavením zrcátka na vozidle obžalovaného, je zřejmé, že zrcátko na vozidle obžalovaného je špatně nastaveno a neumožňuje výhled vpravo před a mimo vozidlo obžalovaného.

8. V hlavním líčení byl vyslechnut svědek [příjmení], který šel společně se svědkem [příjmení] směrem od náměstí (stejně jako poškozená s [příjmení]) do ISOLITu na oběd. Z jeho výpovědi je zřejmé, že tento svědek přecházel po přechodu pro chodce, když uslyšel ženský křik. Tento svědek, ani svědek [příjmení] neviděli vozidlo obžalovaného v pohybu, registrovali jej až v místě konečné polohy po nehodě, to lze dovodit srovnáním jejich výpovědí se shora zjištěnou a popisovanou polohou vozidla před rozjezdem. Ani jeden z těchto svědků neviděl nehodový děj. Nehodový děj naopak mohla vnímat svědkyně [příjmení], která šla společně s poškozenou [příjmení], ta uváděla, že šly společně s poškozenou vedle sebe, chtěly přejít vozovku před vozidlem. V tomto místě přecházely hlavní silnici vždy, stejně jako poškozená [příjmení] nezaznamenala zvuk motoru. U hlavního líčení se nedokázala vyjádřit k samotnému nehodovému ději, měla za to, že obě uklouzly a spadly na ledu, neregistrovala pohyb vozidla, situaci v podstatě nedokázala vysvětlit s tím, že něco se stát muselo, pokud obě dvě spadly a poškozená [příjmení] zůstala pod koly automobilu. Když se soud pokoušel svědkyni [příjmení] předvolat k hlavnímu líčení, ta se omluvila s tím, že je hospitalizována v léčebném ústavu Albertinum z důvodu úrazu, který se jí stal v lednu 2020 u firmy ISOLIT Bravo, předložila lékařskou zprávu Albertinum odborný léčebný ústav. Soud si následně vyžádal lékařskou zprávu ošetřujícího lékaře (praktického lékaře [titul]. [jméno] [příjmení], ten konstatoval, že poškozená utrpěla úraz dne 8.1.2020 při ukročení dozadu před přejíždějícím kamionem na zmrzlém chodníku, byla poprvé vyšetřena dne 8.1.2020, rentgenována 30.1.2020 s výsledkem v normě, 14.4.2020 byly vyšetřeny rentgenologicky kyčle bez patologického nálezu. Poslední vyšetření proběhlo dne 8.7.2020 se závěrem čerstvé zlomeniny stydké kosti, kyčelní kosti a křížové kosti. Vzhledem k těmto předběžným závěrům soud nechal zpracovat znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství ke zjištění charakteru zranění a doby jejich vzniku, případně příčinné souvislosti

mezi pádem na vozovku dne 8.1.2020 (kromě [příjmení] uvádí svědkyně [příjmení]). Znalec si opatřil lékařské zprávy i rentgenové snímky, které konzultoval s odbornými lékaři z oboru radiologie, přitom dospěl k závěru, že objektivní zranění poškozené spočívající v oboustranných poranění kostry páneve a křížové kosti jsou různého stáří a vznikla až po předmětné události a to v době po 30.1.2020, kdy na rentgenových snímcích nebyly patrné zlomeniny, přitom znalec nevyloučil, že poškozená mohla po předmětné události pociťovat určité bolesti související s pádem na vozovku, avšak nelze je podložit objektivními zjištěními.

9. I po provedeném dokazování v hlavním líčení soud dospěl k závěru, že obžalovaný svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Obžalovaný v rozporu s ustanovením § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích zastavil s vozidlem v prostoru křižovatky, v rozporu s ustanovením § 27 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona na přechodu pro chodce tak, že blokoval celou jeho šíři. Vystoupil z vozidla opatřit si informace důležité pro vykládku, nastoupil do vozidla, 3 vteřiny po zavření dveří se rozjel, aniž by se přesvědčil v rozporu s ustanovením § 25 odst. 6 a § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích o situaci v těsné blízkosti a před svým vozidlem, zda svou jízdou neohrozí ostatní účastníky silničního provozu, přitom přehlédl dvě chodkyně, které přecházely vozovku zprava doleva před jeho vozidlem, narazil do poškozené [příjmení], přejel jí obě nohy a způsobil devastující zranění měkkých tkání obou končetin, v důsledku kterých došlo k amputaci levé nohy v oblasti stehna, čeho poškozená je nucena pohybovat se na vozíku a dosud se podrobuje léčbě. Obžalovaný porušil povinnosti řidiče týkající se zastavení a stání, vyjždění na komunikaci a povinnosti plně se věnovat řízení, jde o povinnosti naprosto základní a tedy důležité a porušení těchto povinností bylo hlavní trestně právní příčinou vzniklého následku, kterým je těžká újma na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku. Obžalovaný jednal v nedbalosti vědomé ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, obžalovaný si byl vědom toho, že zastavil na nevhodném místě nebezpečným způsobem, kdy blokoval zcela přechod pro chodce a neumožňoval tak chodcům jej použít, blokoval zcela i vjezd a výjezd vozidel na komunikaci vedoucí do náměstí, při vědomí tohoto obžalovaný další úkony prováděl ve spěchu a to včetně způsobu rozjezdu po nastoupení do vozidla, kdy sám u hlavního líčení své úkony popisoval slovy, „šup, šup“, tedy jako rychlé, čemuž odpovídá i velmi krátká a situaci nepřiměřená doba mezi nastoupením a rozjezdem, která neumožnila obžalovanému dostát povinnosti uvedené v § 25 odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Vezmeme-li v úvahu korpulentní postavu obžalovaného, nutnost před rozjezdem se připoutat (obžalovaný uvádí, že se vždy poutá, neboť automobil absenci tohoto úkonu odměňuje nepříjemným akustickým projevem), pak doba 3 vteřin je doba, kdy obžalovaný stihne kontrolovat pouze levou stranu, ze které hrozí souběžná jízda dalších vozidel. To ostatně obžalovaný také uvedl, že si kontroloval levou stranu, avšak nebyl schopen řádně zhodnotit možné riziko pro chodce přicházející zprava, přitom tento pohyb mohl očekávat i vzhledem k tomu, že svým vozidlem fakticky zatarasil přechod pro chodce. Obžalovaný pokud by věnoval přípravě na rozjezd více času, dostaly by se chodkyně do výhledu obžalovaného i podle analýzy znalce Mrázka správně nastavené přední zrcátka by obžalovanému umožnilo spatřit chodkyně ještě před rozjezdem a pokud obžalovaný měl zrcátka špatně nastaveno, měl se přesvědčit o případném pohybu chodců jiným způsobem, např. tak, že se v kabině zvedne ze sedadla a zjedná si tak lepší výhled. Obžalovaný si byl vědom, že při porušení výše uvedených povinností naznačeným způsobem může dojít k dopravní nehodě s chodcem a k těžkým následkům. Věděl tedy, že tímto způsobem může porušit zájem na ochraně života a zdraví, avšak bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že k takovému následku nedojde. Soud již při rozhodování trestním příkazem zhodnotil spoluvinu poškozených, resp. poškozené [příjmení], která přecházela vozovku bezprostředně před zjevně nastartovaným nákladním vozidlem (skutečnost, že vozidlo bylo nastartováno tvrdí obžalovaný a je to pravděpodobné i vzhledem k velmi krátkému časovému odstupu mezi nastoupením do vozidla a rozjezdem). Skutečnost, že chodkyně přecházely vozovku mimo přechod pro chodce, soud uvedl ve skutkové větě trestního

příkazu a nyní i rozsudku. Jak uváděla svědkyně [příjmení], chodily tímto způsobem vždy, tedy nepoužívaly přechod pro chodce, na druhé straně nelze odhlédnout od toho, že obžalovaný všem chodcům, tedy nejenom poškozené, znemožnil užití přechodu pro chodce tím, že na něm zastavil. Pokud soud dospěl k závěru, že nejzávažnější trestně právní příčinou vzniku následku bylo protiprávní chování obžalovaného, pak neměl důvodu korigovat právní kvalifikaci oproti trestnímu příkazu. Chování poškozené [příjmení] výrazně nesnižuje závažnost a důležitost povinností řidiče, které obžalovaný porušil.

10. Při úvaze o druhu a výměře trestu soud postupoval podle § 38 a násl. trestního zákoníku, řídil se zásadou přiměřenosti trestních sankcí, přihlížel k dosavadnímu způsobu života obžalovaného, k jeho poměrům, možnostem jeho nápravy, k chování po činu, k povaze a závažnosti spáchaného činu a ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem ve smyslu § 41 a § 42 trestního zákoníku.

11. Povaha a závažnost činu je určována zejména významem zájmu, který byl činem dotčen, tedy zájmu na ochraně zdraví, dále formou zavinění, jak byla zhodnocena shora. Obžalovaný poškozené způsobil těžký následek, se kterým se bude poškozená potýkat do konce svého života, bude výrazně omezena po zbytek života ve všech úkonech běžného života. Vytknout lze obžalovanému i chování po činu, podle výpovědi svědka [příjmení] obžalovaný pouze poškozené hodil deku, dále se jí nevěnoval, nasedl do auta, kouřil a telefonoval. Ke vzniku následku přispělo chování poškozené [příjmení], která přecházela vozovku velmi nebezpečným způsobem před nastartovaným vozidlem, byť lze připustit, že zvuk motoru neslyšela, ostatně tímto způsobem se vyjadřuje jak poškozená [příjmení], tak svědkyně [příjmení] a i obžalovaný v přípravném řízení uvedl, že motor má tichý zvuk. Zvuk motoru se navíc mísil s hlukem běžného provozu, jak se vyjadřovali další svědci. Pokud obhájce obžalovaného vytýká poškozené, že vešla do vozovky, aniž se rozhlédla, pak tento argument by měl svou relevanci, pokud by došlo ke střetu s vozidlem jedoucím po komunikaci, ale nikoli s vozidlem, které stojí a rozjíždí se v bezprostřední blízkosti poškozeného. Z kamerového záznamu je zřejmé, že na jízdu obžalovaného poškozená [příjmení] a [příjmení] reagují na jejich věk poměrně svižným ustupováním, které však již následek vzhledem ke zvyšující se rychlosti jízdy obžalovaného odvrátit nemohlo. Poškozená [příjmení] podle výpovědi svědkyně [příjmení] nikdy nepoužívala přechod pro chodce, chodily spolu vždy tímto způsobem. Toto jednání je v rozporu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, chodci jsou povinni použít v daném místě přechodu, ale jak již bylo uvedeno shora, tuto možnost ztížil sám obžalovaný, který na něm zastavil. Obžalovaný se poškozené písemně omluvil a navrhl odškodnění nad rámec pojistného plnění, vyplacení částky 25 000 Kč obžalovaný podmiňoval souhlasem s podmíněným zastavením trestního stíhání, zároveň obžalovaný předložil doklad o nahlášení pojistné události pojišťovně Kooperativa.

12. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že je rozvedený, má dvě děti, pracuje u [právníká osoba] jako řidič a to od 4.12.2019, je hodnocen jako dobrý pracovník, v opisu rejstříku trestů má obžalovaný tři záznamy, dva z osmdesátých let pro trestný čin výtržnictví a jeden z r. 1995 pro přečin zanedbání povinné výživy. Ohledně všech odsouzení se na obžalovaného hledí jakoby nebyl odsouzen. Obžalovaný se nedopustil civilního přestupku. V evidenční kartě řidiče má obžalovaný celkem tři záznamy z r. 2006, 2009 a 2010, ve všech případech v souvislosti s nepřipoutáním se bezpečnostním pásem.

13. Vyjádření obžalovaného nelze považovat za doznání ke spáchání trestného činu, měl za to, že poškozené vidět nemohl, že byly v zakrytém výhledu, navíc mu ve výhledu brání silný přední pravý sloupek kabiny. To vše jsou okolnosti, které je možné a bylo možné v dané chvíli eliminovat. Obžalovaný tedy neprojevil fakticky náhled na trestnou činnost. Vzhledem k opisu rejstříku trestů a výpisu z evidenční karty řidiče nelze učinit závěr, že obžalovaný vedl dosud řádný život, na druhé straně soud pozitivně akcentuje, že obžalovaný se dopustil pouze dopravních přestupků, které ohrožovaly jeho samotného a nikoli ostatní účastníky silničního provozu a od doby spáchání přečinu zanedbání povinné výživy obžalovaný vede řádný život. K odsouzení nelze přihlížet jako k přitěžujícím okolnostem. Obžalovaný svým jednáním porušil

několik základních a důležitých povinností řidiče a tato porušení vedla k velmi těžkému následku, poškozené byla amputována levá noha. Již při rozhodování trestním příkazem soud náležitě zohlednil spoluvinu poškozené [příjmení], následku a uložil obžalovanému velmi mírný trest blízko spodní hranice zákonem stanovené sazby trestu odnětí svobody § 147 odst. 2 trestního zákoníku. Na svých závěrech nemá důvodu soud cokoliv měnit ani po provedení hlavního líčení, i nadále za přiměřený trest považuje trest odnětí svobody v trvání jednoho (1) roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání dvou (2) roků za použití § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku. Pouhá pohružka trestem v případě obžalovaného postačuje podle názoru soudu k jeho nápravě.

14. Ani pokud jde o nutnost uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku, soud svůj náhled nezměnil, obžalovaný si počínal nebezpečně, riskantně a v rozporu se zákonem o provozu na pozemních komunikacích už při samotném příjezdu, zastavil v křižovatce a na přechodu pro chodce a to po nikoli krátkou dobu, následně uspěchal rozjezd automobilu a způsobil poškozené [příjmení] závažné zranění, které bude její život ovlivňovat po zbytek života. Obžalovaný se dopustil hrubého porušení povinností řidiče, spáchal tedy trestný čin při řízení motorového vozidla. Za popisovaných okolností je třeba trest zákazu řízení motorových vozidel uložit i u řidiče profesionála. Jeho výměru soud volil rovněž při spodní hranici zákonem stanovené trestní sazby a to vzhledem k tomu, že obžalovaný je řidičem z povolání a řízení motorových vozidel jej živí. Na druhé straně od takových řidičů je vzhledem k jejich zkušenostem možno očekávat vyšší míru opatrnosti. Toto očekávání se však u obžalovaného nenaplnilo, naopak jako řidič těžkého automobilu si počínal zbrkle a nebezpečně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání. Odvolání má odkladný účinek.

Případné odvolání musí být podáno zdejšímu soudu, a to do 8 dnů od doručení tohoto rozsudku. O podaném odvolání rozhoduje Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě stanovené pro jeho podání také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Ústí nad Orlicí 3. prosince 2020

Mgr. Jiří Procházka samosoudce
samosoudce

OKRESNÍ SOUD V ÚSTÍ NAD ORLICÍ

Husova 975, 562 17 Ústí nad Orlicí

tel.: 465 567 111, fax: 465 523 269, e-mail: podatelna@osoud.uno.justice.cz, IDDS: rjrabj7

NAŠE ZNAČKA: 51 Si 209/2021
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Jan Gregar
DNE: 20. července 2021

Vážená paní
XY

Vážená paní magistro,

na základě Vaší žádosti ze dne 13.7.2021 Vám v příloze zasílám anonymizovaný opis rozsudku zdejšího soudu č.j. 3 T 77/2020-178.

S pozdravem

Bc. Jan Gregar v. r.
ředitel správy soudu

Příloha: rozsudek 1x